

Vestitorul numelui lui Iehova

“Străjeriie, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Anul V. — Noembrie, 1936 — No. 11

Conținutul:

Țapul de trinită	163
Preoți și Leviți	172

Apare odată pe lună

Editori :

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 33, București 2

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.T.B. E.T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.
SOC. ANONIMĂ

Strada Crișana No. 33

București 2

(Traducerea acestei reviste, apare în mai multe limbi).

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. = *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creației sale și agentul activ al său la formarea tuturor lucrurilor: că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om: că el a creat pe om perfect, și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voință legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscum-părătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura pre-țul de răscum-părare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s-a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii noștri și credincioșii ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datora și privilegiul sa de a mărturii despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și fundează acum împărăția lui Dumnezeu.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor restatornicii și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTĂ este editată pentru a ajuta oame-nilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea pregătește pentru cetitorii săi un studiu sistematic al Bibliei și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate parti-dele, de toate sectele, de toate instituțiile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în ser-viciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă: cetitorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfîn-tei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și co-loanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Adrese pentru comandă:

România: Str. Crișana 33, București 2
Cehoslovacia: Tylova ul. 16, Praha-Smichov
Iugoslavia: Visegradska ul. 15, Belgrad
Franța: 129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia: 66, rue de d'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada: 38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.
Australia: 7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la
Societate.

Prețul abonamentului anual:

România: Lei 120.—
Pentru străinătate: Lei 150.—
Cehoslovacia: Coroane 24.—
Franța: Franca francezi 20.—
Belgia: Franci belgieni 24.50
Statele-Unite: Dol. 1.50

ȚAPUL DE TRIMIS

„Și Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sorț pentru Dumnezeu, și celălalt sorț pentru țapul de trimis... Și țapul pe care a căzut sorțul, ca să fie țapul de trimis, să se pună viu înaintea lui Dumnezeu, spre a face espiare printr'însul, și spre a-l trimite ca țapul de trimis în pustiu“. — Leviticul 16:8,10; traducerea Dr. N. Nitzulescu.

IEHOVA a instituit pe Moise ca vorbitorul sau mijlocitorul său prin care a dat instrucțiune izraeliților. Moise a fost preotul superior al lui Iehova, o indicare profetică spre Christos Isus, cel mai înalt funcționar al lui Iehova. Lui Aron, fratele lui Moise și marele preot al lui Izrael, i s'a poruncit să facă un anumit serviciu în ziua împăcării sau ispășirii și prin aceasta a reprezentat în tablou de asemenea pe Christos Isus. Iehova a poruncit lui Moise să instruiască pe Aron ce să facă în ziua ispășirii, și între altele a trebuit să pună doi țapi înaintea Domnului: „Și dela comunitatea fiilor lui Izrael să ia doi țapi spre sacrificiu pentru păcat, și un berbece spre ardere de tot“. (Leviticul 16:5; trad. Dr. N. Nitzulescu) Unul dintre țapi a fost oferit ca sacrificiu pentru păcat, în timp ce celălalt țap a fost adus „spre a-l trimite ca țapul de trimis în pustiu“. Țapul lui Iehova reprezintă pe aceia cari vor deveni sacrificatori împreună cu Christos Isus. Reprezintă profetic țapul de trimis pe „mulțimea mare de oameni“ care, după cum s'a presupus în mod greșit, moare de silă și este trimis cu forța în moarte? Răspunsul Sfintei Scripturi tăgăduiește această întrebare. Un lung timp au urmat cei consacrați lui Dumnezeu teoria că țapul de trimis reprezintă pe mulțimea mare de oameni sau pe o clasă subordonată. Sfânta Scriptură însă nu sprijinește o astfel de concluzie. Mulțimea mare de oameni nu este o ceată născută de spirit, ci se compune din „alte oi“ ale Domnului Isus pe cari le aduce în turma sa în decursul periodului când șade în templu la judecată. Ea nu este o ceată care este credincioasă numai pe jumătate fiindcă Iehova nu aprobă nicio creatură care este credincioasă numai pe jumătate. Mulțimea mare de oameni nu este o ceată de persoane care a fost ținută toată viața ei în servitute prin frică dinaintea morții de sacrificiu. Cine a fost preumbrit prin țapul de trimis? El a reprezentat în mod profetic o clasă spirituală, și anume pe clasa numită „servul rău“ a cărei membrii merg în peire. Dovada biblică pentru sprijinirea acestei concluziuni urmează.

² Din următoarele scripturi reiese în ce chipuri diferite au fost întrebuințați acei doi țapi: „Căci viața corpului în sânge este, și eu pre el l-am dat

vouă, ca să-l puneți pe altar, spre a face espiare pentru sufletele voastre; căci sângele este, prin care se face espiare pentru suflet“. (Leviticul 17:11; trad. Dr. N. Nitzulescu) „Noi avem un altar, din care n'au drept să mănânce ceice fac slujbă în cort. În adevăr, trupurile debitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot afară din tabara. (Evrei 13:10,11) Țapul Domnului a fost junghiat și sângele a fost stropit pe capaceul ispășirii în sfânta sfintelor. Dar sângele țapului de trimis nu este întrebuințat sau sacrificat, nicăieri în vreun scop oarecare.

³ Aron, marele preot, a pus pe cei doi țapi înaintea lui Iehova prin faptul că i-a adus în curtea dinafară la ușa cortului întâlnirii. Cu această ocazie Aron a fost un tip al lui Christos Isus, marele preot al lui Iehova. Cei doi țapi descriși în Leviticul 16:5 au fost aleși dintre țapii pe cari i-au avut izraeliții. Marele preot antitipic Christos Isus a început alegerea celor doi țapi antitipici în zilele apostolilor. Această lucrare a alegerii trebuie continuată până când va fi ales și adus înaintea lui Iehova întreg numărul necesar pentru întreagă clasa țapului Domnului. Amândoi țapii au fost luați pe socoteala poporului dela comunitatea Izraeliților. Izraeliții au reprezentat omenirea cum caută împăcare cu Dumnezeu și cum sunt aleși unii din mijlocul ei ca să fie jertfiți cu Christos Isus. Deși amândoi țapii au fost aleși și au fost gata ca să fie întrebuințați ca sacrificiu pentru păcat, de fapt numai unul dintre ei a fost adus ca sacrificiu pentru păcat, și acest țap a fost numit „țapul de sacrificiu pentru păcat“. — Leviticul 16:15.

⁴ Amândoi țapii au fost aduși în curtea dinafară care a înconjurat cortul mărturiei și acolo au fost prezentați înaintea Domnului. „Să ia cei doi țapi, și să-i pună înaintea Domnului, la ușa cortului întâlnirii“. (Leviticul 16:7) În acest punct cei doi țapi reprezintă pe toți cari se consacrază în decursul periodului de sacrificiu pentru a face voia lui Dumnezeu și cari sunt justificați de Dumnezeu. Acest timp de sacrificiu s'a început cu Domnul Isus și cu apostolii și continuă până când sunt aleși toți membrii trupului lui Christos. Faptul că amândoi țapii au stat gata să fie întrebuințați ca

jertfă pentru păcat este arătat prin jertfa legământului legii, deoarece aceia au trebuit să fie fără eusur. Omul justificat stă ca aprobat înaintea lui Dumnezeu și este potrivit să fie adus ca jertfă înaintea Domnului. (Leviticul 22:21,22) Amândoi țapii din curtea din afară reprezintă așa dar pe clasa justificată și născută de spirit în întregimea ei, deoarece în decursul periodului de jertfă Dumnezeu acordă oamenilor justificare tocmai în scopul să-i pună în stare să iei parte ca fiii lui la jertfa lui Christos Isus. Ajunși la acest punct, toți sunt egali unul cu altul priviți din afară. Alegerea lor se face pe baza sincerității inimilor lor, și aceasta nu se arată numai în cuvinte, ci în faptele fieceărui dintre ei. Oamenilor bine înțeles le este cu neputință să spună cine este acceptibil fiindcă oamenii privesc numai exteriorul. „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”. (1 Samuel 16:7) Alegerea se face așa dar pe baza stării adevărate dinlăuntru. Judecata are loc când Domnul Isus se arată în templu pentru judecată. (1 Petru 4:17; Maleahi 3:1-3) Înainte de acest timp amândoi țapii stau în curte în chip de consacrați cari n'au fost puși încă înaintea Domnului la judecată. Iehova este marele judecător și el judecă prin reprezentantul său imputernicit pe deplin Isus Christos căruia i-a dat toată judecata în cer și pe pământ. — Ioan 5:22,27.

⁵ Toți cei consacrați și născuți de spirit, cari sunt ilustrați prin cei doi țapi din curte, umblă împreună până în timpul judecării și al despărțirii. Porunca dată marelui preot arată cum se face această despărțire, și anume prin aceea că se aruncă sorți. „Și Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Dumnezeu, și celalt sort pentru țapul de trimis”. (Leviticul 16:8; trad. Dr. N. Nitzulescu) Despărțirea nu este arbitrară, căci Isus Christos nu judecă în mod arbitrar [După buclă], ci după legea lui Dumnezeu, de care se lasă condus. „Eu nu pot face nimic dela Mine însumi: judec după cum aud: și judecata Mea este dreaptă, pentrucă nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimes”. — Ioan 5:30.

⁶ Consacrații reprezentați prin cei doi țapi nu sunt predestinați de Iehova fără să fie seamă de dorințele și purtarea lor. Modul de a lucra al fiecărui individ decide în ce clasă va fi împărțit, și starea inimii este adevăratul factor hotărîtor. Asemănător celor zece fecioare cari sunt împreună până la timpul despărțirii, așa sunt reprezentați consacrații și în tabloul examinat aici. (Matei 25:1,2) Preotul aruncă sorțul ceea ce arată că alegerea nu este arbitrară. „Se aruncă sorțul în poala hainei, dar orice hotărîre vine dela Domnul”. (Proverbe 16:33) Clasa celor sinceri care este devotată pe deplin Domnului și care este prin urmare în starea potrivită a inimii devine țapul Domnului ca să fie făcută o parte a jertfei pentru păcat, ceilalți însă cari sunt mânași de egoism sunt reprezentați prin țapul de trimis.

⁷ Cel arătat sau ales prin sort ca țapul Domnului a fost adus ca jertfă. „Și Aaron să aducă țapul, pe

care a căzut sorțul Domnului, și să-l pregătească ca sacrificiu pentru păcat”. (Leviticul 16:9; trad. Dr. N. Nitzulescu) Cei consacrați și născuți de spirit cari sunt devotați cu totul și în mod dezinteresat lui Dumnezeu, stau pe partea lui Iehova și rămân statornici în această pozițiune cu toată influența din altă parte. Ei nu privesc în mod egoist spre răsplătire, ci caută aprobarea lui Dumnezeu și de aceea i s'au devotat atât de credincios. Prin credințioșia și prin păzirea neprihănirii lor față de Dumnezeu împlinesc legământul de sacrificiu încheiat cu el. (Psalm 50:5) Cei ilustrați prin țapul lui Iehova sunt primiți ca sacrificatori împreună cu Isus, purtătorul de păcate, și de aceea este scris despre ei că „prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El”. (Romani 6:4) Numai cei ce iau parte cu Christos Isus la moartea lui de sacrificiu, trăiesc și domnesc cu el. „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăși împreună cu El. Dacă ne lepădam de El, și El Se va lepăda de noi”. 2 Timotei 2:11,12.

⁸ Clasa reprezentată prin celălalt țap este dată pe mâna Diavolului din pricina purtării sale. „Și țapul pe care a căzut sorțul, ca să fie țapul de trimis, să se pună viu înaintea lui Dumnezeu, spre a face espiare printr'insul, și spre a-l trimite ca țapul de trimis în pustiu”. (Leviticul 16:10; trad. Dr. N. Nitzulescu) Acest text este redat în altă traducere românească a Bibliei în felul următor: „Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispășirii, și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel” (Biblia română, traducere nouă). Cuvântul ebreesc netradus și redat aci cu „Azazel” nu înseamnă o pustie unde a trebuit să fie trimis țapul ca să scape de moarte, și nu înseamnă nici aceea că clasa respectivă de persoane este supusă robiei din pricina fricei lor de o moarte de jertfă. Cuvântul Azazel înseamnă în mod vădit o persoană sau o creatură care se împotrivesc lui Iehova; și această creatură este Satan Diavolul. Clasa reprezentată prin acest țap s'a pus pe partea Diavolului prin felul ei de a lucra și nu de aceea fiindcă Domnul ar fi hotărît aceasta dinainte în mod arbitrar. Domnul îi judecă după faptele lor egoiste arătate de ei. Starea inimii lor și cursul de acțiune urmat în mod automat de ei îi pune în clasa țapului de trimis în conformitate cu legea neschimbătoare a lui Iehova. Aceasta nu este jertfă, ci 'este pusă vie înaintea lui Iehova' ca să se atragă atențiunea asupra faptului că acest țap n'a împlinit legământul de jertfă cu Iehova, ci este în viață contrar dispozițiunilor acestui legământ. Iehova rostește apoi sentința judecătorească ce trebuie făcută cu acest „țap viu”.

⁹ Să se observe că traducerea Dr. N. Nitzulescu și și unele traduceri de Biblie engleze zic despre acest țap, „să se pună viu înaintea lui Dumnezeu, spre a face espiare printr'insul”. Această traducere nu poate să fie justă deoarece țapul respectiv n'a fost potrivit pentru acest scop. Traducerea Bi-

bliei engleze revăzute și altele sună : „Spre a face ispășire pentru el“. Cu acest țap nu s'a putut face ispășire deoarece sângele lui n'a fost vărsat ; și ispășire nu se poate face numai prin vărsarea sângelui vieții. De aceea evident că traducerea engleză revăzută a Bibliei și unele traduceri germane sunt juste, și aceasta este adevărit prin următoarele texte : „Căci viața corpului în sânge este, și cu pre el l-am dat vouă, ca să-l puneți pe altar, spre a face espiare pentru sufletele voastre ; căci sângele este, prin care se face espiare pentru suflet“. (Leviticul 17:11 ; trad. Dr. N. Nitzulescu) „Și după Lege, aproape totul este curățit cu sânge ; și fără vărsare de sânge, nu este iertare“. (Evrei 9:22) „In adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sânt arse de tot afară din tabără“. (Evrei 13:11) Aceste texte dovedesc definitiv că nu s'a făcut nicio ispășire cu țapul cel viu deoarece sângele său n'a fost vărsat. Traducerea Bibliei engleze revăzute „ispășire pentru el“ trebuie să însemne că clasa reprezentată prin „țapul viu“ a fost pusă la început înaintea lui Iehova ca să aibă ocazie să ieie parte la jertfa zilei celei mari de ispășire ; și că a fost adusă sub jertfa de ispășire a lui Christos Isus și a fost justificată de Iehova ca să aibă parte la jertfa pentru păcat. Înainte de a fi trimis acest țap, a fost junghiat vițelul și sângele lui a fost stropit pe capacul ispășirii înaintea Domnului, și aceasta arată ispășirea făcută de vițelul antitipic. „Țapul viu“ a fost pus înaintea Domnului pentruca să decidă după aceea cazul acestui țap, ceea ce arată că acestei clase a țapului i s'a făcut accesibilă puterea ispășitoare a sângelui vițelului ; acum însă această clasă a țapului arată că a primit în zădar harul lui Dumnezeu și că a batjocorit pe duhul harului. — 2 Corinteni 6:1 ; Evrei 10:29.

¹⁰ Nimic nu s'a întâmplat după aceea cu acest țap viu, ceea ce ar arăta că s'ar fi făcut ispășire „cu el“ sau „prinț'insul“. Dimpotrivă, este scris : „Să fie pus viu înaintea Domnului... și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel“. Deoarece a primit harul lui Dumnezeu în zădar nu rămâne altceva decât de a-l trimite din organizațiunea lui Dumnezeu afară la Satan, „ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei“. (1 Corinteni 5:5) Cu această clasă a țapului de trimis stă lucrul tot așa ca și cu Iuda : „Cum a fost dată bucată, a intrat Satan în Iuda“. (Ioan 13:27) Clasa ilustrată prin țapul viu a dorit să trăiască, să se bucure de libertate și n'a voit să se supună „înaltelor stăpâniri“, și anume Iehova Dumnezeu și Christos. În mod corespunzător i s'a dat toată libertatea de a lucra dorită însă nu în lăuntrul organizațiunii lui Dumnezeu. Ea are libertatea de a urma cursul ei de acțiune și de a merge la Satan și la organizațiunea lui. Această clasă strigă după libertate și o primește. Pustiul nu înseamnă numai decât un loc sau o stare în care clasa țapului de trimis suferă o moarte violentă din mâinile lui Satan și ale agenților lui, ci mai curând o stare care este lipsită de toată lumina adevărului, o stare a întunecului de afară și a distrugerii. — Matei 13:42 ; 25:30.

Lucrare de ispășire.

¹¹ Lucrarea zilei de ispășire s'a făcut în felul acesta : Amândoi țapii au fost aduși în curte pentru a sta pregătiți să fie aduși ca jertfă pentru păcat. Apoi marele preot a aruncat sorții, și unul dintre acești sorti a căzut pe țapul care a trebuit pus înaintea lui Iehova și a trebuit trimis pentru Azazel. Înainte de a fi trimis a trebuit să se facă mai întâiu lucrarea de ispășire prin sângele vițelului și prin sângele țapului Domnului. În tip a fost junghiat mai întâiu taurul tânăr și sângele lui a fost adus în sfântul locaș, în sfânta sfintelor, și acolo a fost stropit pe capacul ispășirii. După aceea a fost junghiat țapul lui Iehova și preotul a făcut acelaș lucru cu sângele țapului „întocmai cum a făcut cu sângele vițelului“. Într'un astfel de chip a făcut preotul ispășire pentru el însuși, pentru casa sa și pentru întreagă comunitatea sau adunarea. Apoi a trebuit să iasă, și „să se ducă la altar“ în curte și să facă ispășire pentru el prin aceea că a pus din sângele tânărului taur și din cel al țapului Domnului pe coarnele altarului și de jur împrejurul altarului. — Leviticul 16:12—19.

¹² După ce a făcut aceasta după îndrumarea din versetele 12—19, a venit la rând țapul viu sau țapul de trimis, după cum este scris : „Când va isprăvi de făcut ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul viu“. — Leviticul 16:20.

¹³ În antitip aceasta arată venirea Domnului Isus Christos deadreptul la templu ca să ție judecată, și o parte a acestei lucrări este golirea sau curățirea sanctuarului și despărțirea rămășiței credincioase de „servul rău“. clasa „omului păcatului“. Aducerea țapului celui viu și trimiterea lui pentru Azazel reprezintă pe clasa servului rău, cei mai răi ai clasei „omului păcatului“. Acest „serv rău“ se compune din persoane născute de spirit cari au fost odată aspiranți la împărăție. Țapul de trimis reprezintă în acest loc pe aceia cari în antitip au fost justificați și născuți de spirit în decursul zilei mari de ispășire și cari s'au arătat credincioși, și cu privire la această clasă ia Domnul Isus dispozițiuni când ține judecată în templu. Ceea ce s'a întâmplat în legătură cu cortul mărturiei a fost un tip a ceea ce va întâmpla la sfârșitul lumii (1 Corinteni 10:11), aceasta înseamnă în timpul când Christos Isus apare în templu pentru judecată.

¹⁴ Aron marele preot a făcut după aceea o declarație publică în prezența adunării lui Izrael despre țapul cel viu sau țapul de trimis. „Aron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Izrael și toate călcările lor de lege cu cari au păcătuit ei ; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, prinț'un om care va avea însărcinarea aceasta“. — Leviticul 16:21.

¹⁵ Purtarea lui Aron cu țapul cel viu nu înseamnă nicidecum că țapul de trimis a pășit în locul preotului și a casei sale și a trebuit să facă ispășire pentru ei. Mai curând se arată prin aceasta

că spiritul sfânt ca ajutor și mijlocitor se va lua și Christos Isus poartă grijă pe deplin de consacrării din templu și dispune privitor la toți consacrați, și se descoperă „omul păcatului”. (2 Tesaloniceni 2:1—10) Amândouă mâinile lui Aron pe tapul cel viu arată puterea deplină a lui Christos Isus, marele preot, în activitate împotriva clasei țapului de trimis pentru a o descoperi și expune, și arată și motivul alungării acestei clase necredincioase din organizațiunea lui Dumnezeu. Capul este locul asupra căruia se odihnește răspunderea și înseamnă că țapul cel viu nu poate aduce ca scuză neștiința. În Isaia 58:1 este dată porunca că lucrul pe care-l face Domnul trebuie adus la cunoștința clasei născute de spirit pentru ca să nu se poată scuza cu neștiința. Prin aceea că preotul mărturisește toate fărădelegile peste țapul cel viu se arată că el vestește sau declată aceasta în mod public că nu tolerază și nu iartă răsvrătirea și neascultarea acestei clase și compromisul ei pe care l-a făcut cu organizațiunea lui Satan. Aceasta înseamnă că situația adevărată a acestei clase trebuie făcută cunoscută.

¹⁶ Amândoi țapii au fost luați dela fiii lui Izrael însă țapul cel viu n'a servit în mod credincios pe Domnul. În antîtip cei doi țapi au fost luați de asemenea dintre oameni cari s'au întors spre Domnul și i s'au consacrat; dar „robul rău” se dovedește ca necredincios și a primit în zădar harul lui Dumnezeu deoarece el nu servește în mod credincios interesele lui Dumnezeu printre Izraeliții antîpici și a făcut pe mulți din ei să păcătuiască. Membrii clasei robului rău sunt așa dar făcători de nelegiuire sau fărădelege. Astfel de fărădelege se compun din alianța lor cu organizațiunea lui Satan prin căeace au fost pătași de lume, și din înțelegerea lor secretă și conspirarea lor împreună cu lumea sau organizațiunea lui Satan de a se împotrivi organizațiunii lui Dumnezeu și de a o silui. Aceștia sunt călcători de legământ, și de aceea sunt vrednici de moarte. — Romani 1:30—32.

¹⁷ Amândoi țapii au fost aduși și au fost oferii pentru Izraeliți, dar fiindcă țapul de trimis n'a voit să fie un purtător de păcate pentru popor, n'au putut fi transmise asupra lui păcatele poporului prin mărturisirea fărădelegilor peste el, după cum zice textul, și n'a putut fi făcut un binefăcător public. Țapul viu n'a fost prin urmare pentru nimeni o ispășire. Mai departe acele păcate pe cari marele preot le-a mărturisit peste țapul cel viu au trebuit să fie alte păcate decât cele ispășite prin sângele de ispășire, care a fost stropit pe capacul ispășirii, deoarece de păcatele ispășite prin acesta Domnul nu-și mai aduce aminte. „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre dela noi”. (Psalm 103:12) „Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor”. (Evrei 8:12) Păcatele și fărădelegile au fost puse însă pe capul clasei țapului de trimis fiindcă această clasă n'a voit să avertizeze poporul după cum a poruncit Dumnezeu. (Ezechiel 3:17—20) Ei nu fac protest împotriva faptelor nedrepte ale re-

prezentanților lui Satan față de martorii lui Iehova. Isus a exprimat aceeaș regulă în aceste cuvinte: „De aceea, cine Mă dă [pe martorii credincioși ai lui Iehova] în mâinile tale [ale dușmanului pentru executare], are un mai mare păcat”. (Ioan 19:11) Despre acești călcători de legământ necredincioși, clasa „țapului viu” sau a țapului de trimis, este scris: „Veți lăsa numele vostru ca blestem aleșilor Mei”. (Isaia 65:15) Prin aceasta membrii clasei țapului celui viu sunt identificați ca păcătoșii cei mai de frunte ai pământului și ei formează clasa numită „omul păcatului, fiul pierzării”. — 2 Tesaloniceni 2:3.

¹⁸ Despre clasa țapului de trimis este scris: „Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!” (Matei 18:7) „Dacă ar fi fost față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu, și să-i întoarcă dela calea lor rea, dela răutatea faptelor lor!” (Ieremia 25:22). Clasa țapului păcatului nu se dovedește ca binefăcători ai poporului, cari iau asupra umerilor lor pedeapsa, ci ca o clasă păgubitoare poporului din pricina necredincioșiei sale față de Dumnezeu și neascultării sale față de poruncile lui. Această clasă a țapului de trimis este scoasă din organizațiunea lui Dumnezeu și este trimisă pentru totdeauna dela fața lui Dumnezeu. Textul zice: „Să-l izgonească în pustie, printr'un om care va avea însărcinarea aceasta”, printr'un om potrivit, adică printr'unul necurat. Prin acesta este reprezentată o clasă de necurați de pe pământ careia Iehova îi încredințează pe clasa țapului de trimis, și aceasta este dusă apoi la Diavolul. Clasa țapului de trimis devine tovarășa clasei necurate la început numai prin indiferență și numai după aceea prin cursul ei de acțiune intenționat și ia apoi o atitudine pozitivă împotriva lui Dumnezeu și a organizațiunii sale. Clasa țapului de trimis iese așa dar afară din organizațiunea lui Dumnezeu și devine o parte a lumii sau a organizațiunii lui Satan și astfel este târâtă direct la Diavolul. Mulți după venirea Domnului Isus la templu au apucat tocmai această cale. (Zaharia 14:2) Clasa țapului de trimis a fost trimisă „în pustie”, după cum arată darea de seamă, și aceasta firește a fost afară de tabăra poporului lui Dumnezeu pentru care se făcuse ispășire, și departe de aceia cari au căutat împăcare cu Dumnezeu. Pustia simbolizează starea în care pentru aceia cari doresc și iubesc dreptatea nu se găsește hrană susținătoare de viață și nici apa adevărului pentru a le potoli setea. Aceasta este o stare a întunericii și a înstrăinării de Dumnezeu și a înstrăinării de către cei izbăviți ai lui; acest loc locuit de Diavolul este foarte depărtat de îngrijirea divină pentru ispășirea păcatelor prin Christos Isus. Afară în acea stare sunt cu totul liberi să se ocupe de plăcerile lor după bunul plac al lor. Aceștia sunt murmurători, nemulțumiți și rebeli împotriva legii sau instrucțiunii organizațiunii lui Dumnezeu; și prin aceasta se aduc în situația de a fi izgoniți ca unii ca aceștia. „Ei sunt niște cărtitori, nemulțumiți cu soar-

ta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufase, și slăvesc pe oameni pentru câștig. Dar voi, prea iubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Christos. Cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, cari vor trăi după poftele lor nelegiuite. Ei sunt aceia cari dau naștere la dezbinăți, oameni supuși poftelor firii, cari n'au Duhul". (Iuda 16—19) Unii ca aceștia nu stau sub conducerea lui Dumnezeu și nu se bucură de ocrotirea lui.

¹⁹ Această concluzie este sprijinită și prin cuvintele următoare: „Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într'un pământ pustiu după nota marginală a Bibliei engleze: într'o față a despărțirii". (Leviticul 16:22) Cei ce aparțin clasei țapului de trimis sunt duși într'o stare care este despărțită de tabăra sau organizațiunea poporului lui Dumnezeu. Izgonirea în pustie a clasei țapului de trimis nu arată că ar exista o posibilitate că această clasă se va întoarce iarăși la organizațiunea lui Dumnezeu și va fi primită din nou de ea. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!"—(Evrei 10:31) Însemnarea adevărată a acestui tablou profetic trebuie arătată prin fapte cari-l împlinesc în mod vădit. Sfânta Scriptură și faptele nu sprijinesc concluzia că Dumnezeu trimite păcatele oamenilor în pustia uitării, și că se servește în acest scop de clasa țapului de trimis. Nu este deloc rațional și nici biblic de a presupune că Dumnezeu permite călătorilor de legământ și celor necredincioși să poarte fărădelegile săvârșite cu voința ale altora, și că prin aceasta face potrivită pe clasa reprezentată prin țapul cel viu pentru un loc în cer ca serv. al clasei alese. „Mulțimea mare de oameni" nu este cuprinsă în acest tablou profetic despre ziua is-pășirii și cei doi țapi. Mulțimea mare de oameni nu este născută de spirit și nu este destinată de a fi sacrificată împreună cu Christos Isus. Țapul de trimis nu reprezintă nicidecum pe mulțimea mare de oameni.

²⁰ Când se arată Domnul Isus în templu începe lucrarea curățirii și o parte a acestei lucrări se compune din scoaterea afară a celor nelegiuiți, adică a acelor cari nu sunt cu inima curată. Scoaterea afară a celor răsvrățiți merge mai departe, și fiecare care devine un prilej de păcătuire, un nemulțumit și un murmurător împotriva lui Dumnezeu și a organizațiunii lui, va fi scos afară. Aceasta este reprezentat prin îngerii Domnului cari stau de pază la templu și împiedecă pe cei răi de a intra și aruncă afară pe aceia cari s'au stricat prin egoism și prin purtare egoistă. Cine voințe să rămână în templu trebuie să urmeze poruncile lui Iehova și să nu uite legea organizațiunii sale, deoarece acesta este ordinul Domnului: „Fiule, păzește sfaturile tatălui tău, și nu lepăda învățătura mamei tale".—Proverbe 6:20.

²¹ Dumnezeu a pus anumite persoane în corporație a căror datorie este să transmită altora instrucțiunile organizațiunii. Cine este nemulțumit cu astfel de instrucțiuni ale organizațiunii, mur-

mură sau se răsvrătește împotriva lor, în realitate este nemulțumit cu Domnul și murmură și se rebelează împotriva lui. Fiecare serv. al Domnului trebuie să steie sau să cadă față de Domnul său și față de nimeni altcineva. „Cine ești tu care judeci pe sluga altuia? El stă sau cade față de domnul său; dar va sta, căci Domnul are putere ca să-l facă să stea".—Romani 14:4; Noul Testament în limba română.

²² Unul care stă în serviciul organizațiunii lui Dumnezeu se rebelează împotriva instrucțiunilor organizațiunii și înfruntă organizațiunea și i se împotrivesc. Aceasta este rebeliune împotriva Domnului, deoarece este organizațiunea sa, și dacă servii săi lucrează într'adevăr greșit Domnul va face dreptat la timpul său. Chiar și în acest timp înaintat există unii cari se rebelează și urzește conspirațiuni împotriva organizațiunii Domnului, și cari mânăși de vreo dorință egoistă după onoare din partea oamenilor, caută să se justifice și să câștige opinie favorabilă pentru ei. Din când în când câte un ambițios caută să atragă pe alții într'o conspirațiune sperând să câștige aderenți. De curând unul ca acesta, care s'a rebelat pe față împotriva Societății, a scris aceste cuvinte prietenului său presupus: „Chestia de controversă este aceeași ca și înainte de aceasta cu doi ani când am discutat despre aceasta, și atunci dacă ne vom teme de un om și ne vom înclina înaintea lui, sau dacă vom să ne înclinăm înaintea lui Iehova și să-l cinșim numai pe el.. Cel puțin șapte persoane au recunoscut că aceasta este chestiunea de decizie și au făcut un legământ și s'au învoit să o trateze în mod loial față de Iehova și să nu aibă frică de un om; dar când a venit încercarea pare să-i fi cuprins aceeași frică". Scriitorul acestor cuvinte pe cari tocmai le-am citat s'a plâns adeseori când a stat încă în serviciul Societății despre diferite persoane din organizațiune numai din pricină c'au împlinit instrucțiunile cari le-au fost date și și-au împlinit în mod credincios serviciul încredințat. Reclamantul nu s'a dat înapoi dela aceea să certe și să intimideze pe frați de mai multe ori, și a căutat să întrebuinteze postul său la Societate pentru satisfacerea dorințelor sale egoiste. Dar Domnul l-a oprit la timpul său rânduit. Din cuvintele sale citate mai sus reiese că și alții s'au unit în conspirațiunea sa, și fără îndoială Domnul le va da atențiunea necesară la timpul său rânduit și în felul său. În organizațiunea vizibilă a lui Dumnezeu nu există domni și stăpâni și de aceea nimeni care este devotat în mod dezințersat lui Dumnezeu n'are niciun motiv să se teamă de vreun om. Nu există nici măcar vreo ocazie ca cineva să se curete la aceea să-i fie teamă de vreun om. Tot așa de sigur este că niciunul care este consacrat pe deplin Domnului nu va urzi un complot împotriva unui altuia din organizațiunea Domnului. Aceia însă cari sunt cu inima necurată, adică au un motiv egoist, aceștia sunt aceia cari urzesc conspirațiuni. Ei se înșeală pe ei înșiși și înșeală și pe alții, Domnul însă cunoaște secretele inimii și judecă în mod corespunzător. Nimeni care are o inimă necurată nu i se

va permite să rămână în organizațiunea lui Dumnezeu, de aceea este scris: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”. — Proverbe 4:23.

Dat pe mâna lui Satan.

²³ Intocmai după cum șapul de trimis a fost trimis la Azazel, tot așa au existat oameni după cât se pare în decursul întregului period de jertfă cari au aparținut clasei șapului de trimis și au trecut la Diavolul, deși tabloul se împlineste cu deosebite în timpul când vine Domnul la templu. Apostolul Pavel a avut dela Domnul o împuternicire deosebită, chiar și puterea să deie pe cei rebeli pe mâna lui Satan. Când Pavel a trimis lui Timotei avertizări și îndrumări, a scris: „Și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut din credință. Din numărul lor sunt Imeneu și Alexandru, pe cari i-am dat pe mâna Satanei, ca să se învețe să nu hulcaască”. (1 Timotei 1:19,20) Este sigur că Domnul nu suferă potrivit intenționați în organizațiunea sa; și aceasta reiese din ceea ce este scris: „Fereste-te de vorbăriile goale și lămești; căci cei ce le țin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Și cuvântul lor va roade ca cangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet, cari s'au abătut dela adevăr. Ei zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora. Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: 'Domnul cunoaște pe ceice sunt ai Lui'; și: 'Oricine rostește Numele Domnului, să se despărteze de fărâdelege!' — 2 Timotei 2:16—19.

²⁴ Apostolul scriind la creștini ca un corp al poporului lui Dumnezeu atrage atențiunea asupra răufăcătorilor dintre ei, și citează cu această ocazie curvia, închinarea la idoli, mânia, pizma, beția și alte lucruri asemănătoare cu acestea. (1 Corinteni 5:1,2; Galateni 5:19—21) Cei ce fac lucruri de acestea sunt arătați ca necurați și ca unii cari au puterea să spurce și să „acrescă” (dospească) pe alții în ceata creștinilor prin păcatele nesincerității, răutății și ale nelegiurii. (1 Corinteni 5:6—10; 2 Petru 2:18,19) Despre astfel de răufăcători și despre atitudinea potrivnică a creștinilor credincioși față de unii ca aceștia a scris apostolul: „V'am scris în epistola mea să n'aveți nicio legătură cu curvarii. Inșă n'am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreși, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Ci v'am scris să n'aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice 'frate' totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau beliv, sau răpăret; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați”. — 1 Corinteni 5:9—11.

²⁵ Referindu-se la făcătorii de nelegiuire apostolul, zice: „Cât despre mine, măcar că n'am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus

[Christos], voi și duhul meu, fiind adunați la oaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus”. — 1 Corinteni 5:3—5.

²⁶ Sfatul dat celor credincioși este să scoată pe cei răi așa și să-i trimită acolo unde aparțin și să n'aibă nimic de-a face cu ei. Aceeaș regulă se refereste la tot felul de opozițiune împotriva poporului lui Dumnezeu și la toate încercările de a-l face necurat și de a pricinui dezbinări între ei. (Romani 16:17,18) Apostolul dă celor credincioși îndrumarea să deie afară pe făcătorii nelegiurii 'ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus'. Aceste cuvinte nu se referesc la mântuirea duhului celui nelegiuit în contrast cu organismul său carnal, ci se referesc la duhul adunării sau bisericii lui Dumnezeu, care este duhul Domnului Isus Christos care trebuie să umple și pe urmașii săi credincioși. Acest duh a trebuit ținut și păzit, aprobat de Domnul pentruca corpul de creștini să fie recunoscut în ziua Domnului Isus când va apare în templu ca aprobat de el.

²⁷ Dacă s'ar fi închis un ochiu față de faptele răufăcătorilor, atunci întreagă corporația creștinilor ar fi fost făcută necurăată. „Cine samănă în firea lui pământescă, va secera din firea pământescă putrezirea; dar cine samănă în Duhul, va secera din Duhul viața vecinică”. (Galateni 6:8) „Căci gândirea cărnii este moarte, iar gândirea Duhului este viață și pace”. (Romani 8:6; Noul Testament în limba română) De aceea sfatul este ca răufăcătorul să fie evitat pentruca duhul lui Christos în adunare să fie păzit până la venirea Domnului Isus Christos la judecată. Starea ce-a domnit în adunarea din Corint i-a primejduit viața, și de aceea a îndemnat apostolul cu stăruință pe acea corporație să iei măsurile necesare ca să se curețe de răufăcători. „Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit”. (1 Corinteni 5:6,7) Cuvintele apostolului scrise într'un timp de mai târziu arată că adunarea de creștini din Corint a urmat sfatul său și răufăcătorul amintit s'a căit adânc și s'a întors la Domnul. (2 Corinteni 2:5—11) Așa a fost păzit duhul adunării, și aceasta arată că în acelaș chip trebuie să lucreze și toți aceia cari au primit aprobarea Domnului când a venit în anul 1918 la templu ca să fină judecată și să curețe pe cei consacrați lui Dumnezeu. Cu ocazia curățirii sanctuarului marele topitor Christos Isus nu nimicește și pe duhul fără cusur al clasei sanctuarului, ci-l păzește și-l mântuiește până când este terminată lucrarea pământescă a celor unși. Cu această ocazie el strânge lablașa pe cei amăgitori și nelegiuiți și-i scoate afară pentruca întregul trup să fie curat și nevătămat.

²⁸ Când apare Domnul Isus, marele preot, este curat, fără pată și sfânt și se arată în gloria reprezentantului lui Iehova. Tipul arată că Christos Isus trebuie să apară în putere și mărire chiar și

înainte de a înceta ocările cari au căzut pe numele său și pe urmașii pe urmele sale. Aceasta reiese în tip din lucrul lui Aron, după cum este scris: „Aron să intre în cortul întâlnirii; să-și lepede veșmintele de în, pe cari le îmbrăcase la intrarea în sfântul locaș, și să le pună acolo. Să-și spele trupul cu apă într'un loc sfânt, și să-și ia din nou veșmintele. Apoi să iasă afară, să-și aducă arderea lui de tot și arderea de tot a poporului, și să facă ispășire pentru el și pentru popor”. — Leviticul 16:23,24.

²⁹ Când Aron a ieșit afară îmbrăcat cu veșmintele frumuseții și ale măririi, a ilustrat pe Christos Isus la arătarea sa în templu în frumusețe și înărire ca solul legământului lui Iehova și al legământului pentru popor. Aron a jertfit apoi „arderea lui de tot”, care a fost oferită pentru el și casa lui, și „arderea de tot a poporului”. Acea ardere de tot pentru popor a reprezentat în mod profetic că Dumnezeu a primit jertfa precedentă pentru ispășirea de păcate. Această primire este arătată acum prin aceea că rămășița, cari sunt membri ai trupului lui Christos pe pământ, sunt acum complecțati, că le-a fost dat „un nume nou” și sunt întrebuințați pentru lucrarea care sfârșește periodul de jertfă și la vestirea mesajului adevărului la „alte oi” ale turmei Domnului.

³⁰ Marele preot a ars după aceea grăsimea sacrificiului pentru păcat: „Și grăsimea sacrificiului pentru păcat să o faci să fumege pe altar” (Leviticul 16:25; trad. Dr. N. Nitzulescu); adică el a ars grăsimea tânărului taur și a țapului lui Iehova. fiindcă este scris: „Toată grăsimea este a Domnului”. (Leviticul 3:16) Acum se arată clar că aceasta este însemnarea tabloului: În timp ce clasa țapului de trimis hoinărește încocoș și încolo în pustie și se bucură acolo de ceace numește libertatea ei prin faptul că face tot ce-i place, râvna rămășiței unșilor lui Iehova o mistuiește în serviciu prin aceea că vestește cu bucurie mărturia despre numele său și împărăția sa. „Căci râvna Casei Tale mă mănâncă și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea”. (Psalm 69:9) Din aceasta se poate vedea că Domnul nu silește pe nimeni să urmeze o anumită cale, ci dă fiecăruia ocazie să lucreze după bunul plac și în consecință să supoarte și urmările.

³¹ Veni-va vreodată în favoarea lui Dumnezeu clasa lumească, necurată, adică „omul care va avea însărcinarea aceasta” (versetul 21), care a adus țapul de trimis la Diavolul? Este posibil, dacă cei ce aparțin la această clasă se curățesc și dacă iau în mod sincer o atitudine pozitivă pe partea Domnului; și aceasta este arătat în tip după cum urmează: „Cel ce va izgoni țapul pentru Azazel, să-și spele hainele, și să-și scalde trupul în apă; după aceea, să intre iarăș în tabără”. (Leviticul 16:26) Ei trebuie să vină sub jertfa ispășitoare de păcate și să arate predințată ascultare, deplină înainte de a putea pași pe calea sfinteniei spre Sion. — Isaia 55:8.

³² Atât vitelul cât și țapul Domnului, a căror sânge a fost adus ca jertfă pentru păcat în sfânta sfintelor, au fost arși afară din tabără. „Și vitelul

cel de sacrificiu pentru păcat, și țapul cel [de sacrificiu] pentru păcat, al căror sânge s'a adus în sanctuar spre a face espiare, să se scoată afară din tabără, și să se ardă cu foc pieile lor, carnea lor și balega lor”. (Leviticul 16:27; trad. Dr. N. Nitzulescu; Evrei 13:11—13) Aceasta arată calea cea dreaptă pe care trebuie să o urmeze și o și urmează urmașii pe urmele lui Christos Isus, din care cauză și primesc aprobarea lui Dumnezeu.

Clădind pe temelie.

³³ Apostolul instruește prin inspirațiune și cu autoritate pe zidarii consacrați cum trebuie să clădească ca să primească aprobarea lui Dumnezeu. „Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Christos”. (1 Corinteni 3:10,11) Temelia adevărată este Christos Isus, și zidarii trebuie să urmeze regulile scrise pentru ei pentru ca clădirea lor să subsiste în ziua încercării de foc. Căci, după cum declară apostolul în 1 Corinteni 3:15, „dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc”. Referența acestui text citat mai sus cu privire la cei ce sufăr pagubă, într'adevăr după cum s'a spus mai demult, la aceia cari vin din necazul cel mare, adică la mulțimea mare de oameni?

³⁴ La întrebarea de mai sus trebuie răspuns în înțeles negativ, cel puțin dintr'un motiv pentru că mulțimea mare de oameni, după cum arată Scriptura, nu este cuprinsă în clasa născută de spirit. Darea de seamă zice: „Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia”. — 1 Corinteni 3:12,13.

³⁵ Clădirea amintită aici a avut loc fără îndoială înainte de venirea Domnului Isus la templu, căci numai după venirea sa în templu s'ade ca judecător și este asemănător „focului topitorului”, și s'ade ca topitor și curățitor. (Maleahi 3:1—3) Zidarii se compun din aceia cari s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu și ei clădesc pe temelia adevărată; însă ei întrebuințează la clădire lemn, fân, trestie, simboluri ale lucrurilor cari ard și cari nu pot subsista cu ocazia inspecțiunii și în încercările de foc. Clădirea cu astfel de material este numită în mod potrivit „clădire de caracter” sau „desvoltare de caracter” legată cu forme exterioare ca haine deosebite, gesturi pioase pentru a plăcea oamenilor: la aceasta aparțin și filozofiile omenești ca cea în legătură cu piramida din Egipt care este privită pe nedrept ca un martor al lui Dumnezeu; mai departe planuri, calculațiuni cronologice și concluziunile legate cu acestea; afară de aceasta onorarea oamenilor și numirea lor ca învățători și conducători mari și proeminenți; supunere față de puterile stăpânitoare politice și lumești și recunoașterea lor ca „înaltele stăpâniri”; și în fine făgăduințe și hotărâri cari au trebuit repetate zilnic în prezența și în auzul altora. Lucrări de felul a-

cesta cari nu sunt sprijinite prin Cuvântul lui Dumnezeu n'au putut subsista la arătarea Domnului în templu în lumina fulgerelor sale ieffăcătoare și în probele de foc ale judecăților sale când reflectorul adevărului a fost îndreptat asupra lor.

³⁶ Când Domnul Isus a venit la templu și a început judecata, a început să descopere ca marele serv al lui Iehova în același timp și însemnarea adevărată a multor profesii cari n'au putut fi înțelese până atunci. Judecățile de foc ale Domnului au descoperit ce s'a clădit și au supus lucrarea lor la cercetarea cea mai amănunțită. Toată clădirea nesatisfăcătoare est. arsă, ca lemn, fân și țestie și alt material ce arde. Clădirea nesatisfăcătoare nu este de folos și este arsă din organizațiunea lui Dumnezeu deoarece este nefolositoare și este de fapt o picdică pentru lucrarea pentru care este hotărât poporul său. Tuturor consacraților li se poruncise de Domnul să clădească: cei acobuziți însă au fost amăgiți, au clădit lucruri cari să fie văzute de oameni deoarece ei și-au zis că aceasta ar fi ceea ce trebuie să facă pentruca să poată atrage pe alții la Domnul și să fie mântuiți. Chestia adevărată însă n'a fost înțeleasă, și justificarea numelui lui Iehova n'a fost luată deloc în considerare. Unii au avut ideea că trebuie să se pregătească ei înșiși ca să ajute Domnului să guverneze lumea. Ei au avut o părere mai înaltă despre ei înșiși decât s'a convenit: în acest fel au clădit și clădirea lor este ilustrată prin materialul care arde amintit de apostol.

³⁷ Ziua a venit când Domnul s'a răfuit cu servii săi și a inspectat materialul de clădit, și atunci au suferit pagubă cei ce-au încrebunțat materialul de clădit nepotrivit. Ce pierdere au avut? Pierderea privilegiilor serviciului în interesul împărăției lui Dumnezeu sub Christos. Cei aprobați au încrebunțat însă material de clădit de nedistrus, simbolizat prin metale prețioase: clădirea lor rezista focului și ei sunt răsplătiți, și răsplata lor se compune din interesele împărăției și serviciului templului în timp ce sunt încă pe pământ. Acești aprobați sunt numiți clasa „servului credincios și înțelept” căreia Domnul i-a încredințat întreaga avere sa sau toate interesele împărăției sale. Aceștia au primit ca răsplată „numele nou” pe care l-a hotărât gura lui Iehova. Cum va fi mântuit cel ce va fi păgubit? „El va fi păgubit, dar el însuși va fi mântuit, însă așa ca prin foc”. (Versetul 15: Noul Testament în limba română) Atârna de aceea cum privește paguba sa și cum se poartă după aceea.

³⁸ Atâta timp cât cel ce clădește nu renunță la vechiturile sale ce ard, ca de pildă dezvoltarea de caracter și alte lucruri înșirate mai sus, se află în mari greutăți și în primejdie de a fi nimicim împreună cu materia sa combustibilă (care are proprietatea de a arde la foc): dacă însă nu caută să scape lemnul, fânul și paieile, ei le lasă de bunăvoie să fie arse, și rămâne statornic pe temelă adevărată, atunci va fi mântuit și va trece astfel prin foc. El trebuie să fie ancorat în mod hotărât în singura temelie adevărată, aceasta este Christos Isus, marele Justificator și Împărat, el trebuie să

permită cu plăcere ca materialul său combustibil de clădire să fie mistuit, și să se bucure de aceea că a primit o înțelegere clară cu privire la ce este de fapt chestia de decis, și el trebuie să steie cu bucurie pe partea Domnului. Atunci este mântuit, și este un membru al rămășiței aprobate a lui Dumnezeu. Este scris: „Domnul păzește pe cei credincioși”. (Psalm 31:24) „Rămășița va fi mântuită”. (Romani 9:27) „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voințe ca toți oamenii [cari clădesc pe temelă adevărată și stau în legământul cel nou] să fie mântuiți și să vină la cunoștința [exactă sau deplină a; după alte trad.] adevărului”. (1 Timotei 2:3,4) Accentuarea este asupra cuvântului „însă” în 1 Corinteni 3:15. Acolo este arătată pregătirea prin care poate fi mântuit cineva când îi arde materialul de clădit combustibil. Un astfel de dezvoltător sau ziditor de caracter nehibzuit care lasă după aceea cu bucurie ca zidirea sa să fie distrusă, trece cu bucurie mare prin foc. El este bucuros că ceea ce a clădit el în mod nehibzuit s'a dus, și că focul a fost mijlocul pentru mântuirea lui. Marcele topitor care șade în templu la judecată aplică proba de foc pentruca cei ce susțin cu succes această probă să fie recunoscuți ca aprobați și să poată aduce Domnului o jertfă în dreptate, adică să aducă fructele împărăției în felul arătat de Domnul. — Maleahi 3:1—3.

³⁹ Iehova dă o nouă confirmare a acestei concluziuni prin următoarele cuvinte ale profetului său: „În toată țara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămânea. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc, și o voi curăți cum se curățește argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta: Eu voi zice: 'Aceste este poporul Meu' Și ei vor zice: 'Domnul este Dumnezeul meu!’ — Zaharia 13:8,9.

⁴⁰ „Treimea aceasta din urmă” amintită în textul de mai sus este numită de Domnul în alt loc „un făciune seos din foc”. (Zaharia 3:2) Focul încercare și cercetează pe fiecare aspirant la împărăție, și aceasta se face prin aceea că marele topitor în templu aplică proba focului. Întocmai după cum zice apostolul: „Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia”. (1 Corinteni 3:13) Aceia cari (în în mod încăpățânat și cu stăruință la materialul lor de clădit combustibil, după cum este spus mai sus, pier împreună cu materialul lor de clădit: aceia însă cari lasă bucuros să ardă în flăcări materialul combustibil și se acapă de Domnul și adevărul său, și au în ochi totdeauna numai mărirea și onoarea Domnului și caută să-l servească credincios, vor fi mântuiți și vor fi trecuți cu viață prin foc. Cei ce trec astfel prin foc sunt răsplătiți de Domnul și el se servește de ei să administreze interesele împărăției sale și lor, le dă Iehova numele cel nou. — Isaia 43:1,2,10.

⁴¹ După ce materialul combustibil a ars, cel mântuit din foc trebuie să steie ferm pe temelă incombuștilă (care nu poate arde) și de aci înainte să și clădească clădirea cu material incombuștilă, ca „a-

ur", adică cu lucrări cari sunt aprobate de Dumnezeu; și cu „argint” sau adevăruri cari sunt descoperite de învățătorii adevărați Iehova și Christos Isus: mai departe cu „pietre” de ale templului cari sunt prețioase în ochii lui Dumnezeu și dintre cari însuși cel mântuit este o piatră vie. (1 Petru 2:1—5) Așa are el parte de „piatra albă” care poartă „numele nou” al martorilor lui Iehova. (Apocalips 3:18; 2:17) „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ, și curățit de șapte ori. — Tu, Doamne, îi vei păzi, și îi vei apăra de neamul acesta pe vecie”. (Psalm 12:6,7) Focul va ținea până la sfârșit, și toți cei credincioși vor ieși cu bucurie din foc.

⁴² Să se aplice acum unele fapte bine cunoscute celor consacrați și să se observe că nimerit se potrivește la stările cari au existat înainte de venirea Domnului la templu. La arătarea sa cei consacrați au clădit pe temelia adevărată, însă nu toți au întrebuintat aceeași material de clădit. Aproape toți au cultivat ceea ce s'a înțeles atunci ca dezvoltare de caracter. Aproape toți au purtat jachete lungi, cravate albe, și au avut o înfățișare solemnă și pioasă. În fiecare dimineață am citit o juruință sau o făgăduință și o hotărâre de dimineață și am cântat cântări ca „A nu fi nimic!”, dar noi am presupus că de fapt suntem de importanță; însă noi am dorit să ne scăpăm de importanța noastră ca să nu fim nimic. Noi am dat unor creaturi multă onoare și lingusire, unora mai mult, altora mai puțin, și așa au săvârșit mulți într-o măsură oarecare „păcatul Samariei”. Aceasta a fost starea cetei consacrate când s'a arătat Domnul în templu. Unii au înțeles repede adevărurile cari au fost descoperite prin fulgerele din templu și cari au aprins materialul combustibil; au fost unii cari au fost foarte bucuroși să vadă mistuindu-se materialul combustibil și să scape „ca prin foc”, și ei au început imediat să clădească cu „aur, argint și pietre scumpe”. Rezultatul este că mulți au fost mântuiți, și această rămășiță a fost răsplătită de Domnul și anume cu administrarea intereselor împărăției sale, și acești aprobați de aceea sunt în tot timpul plini de bucurie și jubilează. Acelora cari s'în în mod credincios la adevăr și servesc cu bucurie pe Dumnezeu și pe justificatorul său, le sunt adresate următoarele cuvinte: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi”. — 1 Corinteni 3:16,17.

⁴³ Din această scriptură reiese concluzia clară că există primejdie că templul ar putea fi pângărit, și că aceia cari fac un lucru ca acesta vor suferi aceeași soartă ca șapul de trimis. Rămășița credincioasă se compune din copii ai luminii, și niciodată mai înainte n'a fost atât de important de a umbla în lumină, aceasta înseamnă a merge pe drumul lui Dumnezeu așa după cum a poruncit el și a păzi poruncile sale cu râvnă și cu bucurie. „Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunecului. De aceea să

nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”. (1 Tesaloniceni 5:5,6) „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Christos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. — 1 Ioan 1:7.

⁴⁴ Rezumatul acestui obiect este acesta: „Șapul de trimis care a fost pus înaintea Domnului în ziua ispășirii reprezintă pe clasa care merge în distrugere vecinică pentru că după ce a încheiat un legământ de a face voința Domnului i-a devenit necredincioasă. Clasa reprezentată prin „șapul lui Iehova” este formată din accia cari își îndeplinesc în mod credincios legământul lor de jertfă și au fost făcuți sacrificatori împreună cu Christos Isus și au fost clădiți pe temelia adevărată. Când s'a arătat Domnul în templu aceștia au fost aprobați de Domnul și li s'au încredințat interesele împărăției; ei continuă în credincioșie să se bucure în ceea ce permite Domnul să li se întâmple, și lauda lui Iehova este totdeauna în gura lor. În acest tablou al zilei de ispășire „mulțimea mare de oameni” nu este cuprinsă. Aceasta este formată de „alte oi” cari se unesc cu Domnul și cântă cu bucurie împreună cu rămășița zi și noapte lauda lui, adică atribue mântuirea în tot timpul Domnului Iehova și marelui său Justificator.

Întrebări pentru studiu:

Alin. 1. Cine au fost Moise și Aron în ceea ce privește purtarea lui Iehova cu Izraeliții? Pentru ce au fost luați cu ocazia serviciului tipic al cortului mărturiei doi șapi și au fost puși înaintea Domnului? Pe cine au reprezentat cei doi șapi? Pentru ce n'a putut reprezenta șapul de trimis pe „mulțimea mare de oameni”?

Alin. 2. Ce zice Sfânta Scriptură despre întrebuintarea celor doi șapi?

Alin. 3—6. Ce este ilustrat prin următoarele fapte: a) că cei doi șapi au fost puși de Aron înaintea Domnului, b) că au fost doi, c) că au fost luați dela adunarea copiilor lui Izrael, d) că au fost puși la ușa cortului mărturiei înaintea Domnului, e) și anume amândoi împreună, și f) că alegerea a fost hotărâtă prin sorți? Când s'a împlinit fiecare din pașii amintiți mai sus?

Alin. 7. Cum se face că cu ocazia împlinirii tabloului profetic a) sorțul hotărăște pe unul dintre acești șapi ca parte a jertfei pentru păcat? b) Ce este scopul acestei jertfiri și rezultatul?

Alin. 8—10. Cum se face că în împlinire pe unul dintre acești șapi cade sorțul pentru Azazel? Ce se înțelege prin aceea că el a) este pus viu înaintea lui Iehova, b) se face ispășire pentru el, și c) că este trimis în pustie pentru Azazel?

Alin. 11—13. Ce este cuprins, spus pe scurt, în „ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar”, și anume a) în serviciul de sacrificiu tipic, și b) în împlinire? Când și cum a fost pus în împlinire „șapul cel viu” înaintea Domnului?

Alin. 14, 15. Ce s'a arătat dinainte prin aceea că Aron a luat pe țapul cel viu și a procedat cu el cum este raportat în versetul 21?

Alin. 16, 17. Ce înseamnă la împlinirea tipului că amândoi țapii au fost luați din mijlocul turmei copiilor lui Izrael și au fost oferiți, și că amândoi ar fi fost jertfiți pentru Izraeliți dacă unul dintre țapi n'ar fi fost nepăsător față de privilegiul său de a fi adus ca jertfă pentru păcat? Cari fără telegi și călcări de lege trebuiesc puse pe capul țapului celui viu, după cum arată Sfânta Scriptură și faptele în mod clar?

Alin. 18, 19. Căsa vine, la împlinire, acest țap sub soțul aruncat pentru Azazel? Ce înseamnă faptul că a fost trimis în pustie printr'un om care a avut însărcinarea aceasta?

Alin. 20—22. Arată dacă fărădelegile și călcările de lege ale copiilor lui Izrael au fost puse pe capul țapului celui viu.

Alin. 23—27. Aplică cu ajutorul scripturilor tabloul profetic despre trimiterea țapului de trimis la Azael. Explică cu ajutorul scripturilor 1 Corinteni 5: 5, și cum se întâmplă aceasta.

Alin. 28, 29. Ce se arată dinainte în Leviticul 16:23, 24?

Alin. 30—32. Ce privilegii de ale țapului Domnului se pot vedea în versetele 25 și 27? În ce situație se află în această privință clasa „țapului celui viu” și „omul care va avea însărcinarea aceasta” care izgonește țapul de trimis?

Alin. 33—37. Cum s'a pus „temelia” adevărată (1 Corinteni 3:10, 11)? Cine a clădit pe ea și cum? Ce dovedește că a) unii au clădit pe temelia aceasta „aur, argint, pietre scumpe”? b) că alții au clădit pe ea „lemn, fân, trestie” și au suferit pagubă?

Alin. 38. Dacă cineva a suferit pagubă, cum poate fi mântuit el însăși „dar ca prin foc”?

Alin. 39—41. Când și cum s'a împlinit lucrarea de lămurire prezisă în Zaharia 13:9 și 1 Corinteni 3:13? Cât timp va continua acest foc și ce va fi rezultatul?

Alin. 42, 43. Relatează fapte bine cunoscute cari se potrivesc la cuvintele apostolului scrise în 1 Corinteni 5:15 și la cuvintele însoțitoare de învățătură și avertizare (versetele 16 și 17). Ce este accentuat cu deosebire în 1 Corinteni 5:16, 17, 1 Tesaloniceni 5:5, 6 și 1 Ioan 1:7?

Alin. 44. Ce este așa dar aplicarea tabloului profetic pe care l-a dat Iehova în Cuvântul său poporului său în Leviticul 16:8, 10?

(W. F. din 15 Mai 1936).

PREOȚI ȘI LEVIȚI

„Am dat pe Leviți în totul (după alte trad: ca dar) lui Aaron și fiilor lui, din mijlocul copiilor lui Israel, ca să facă slujbă pentru copiii lui Israel în cortul întâlnirii”. — Numeri 8: 19.

IEHOVA a ales pe Aron ca să însoțească pe Moise în Egipt, și mai târziu a ales pe Aron ca să servească ca marele preot în oficiul de preot. Mai întâiu a fost ales marele preot și mai târziu preoții inferiori. Iehova a instruit pe Moise: „Apropie de tine pe fratele tău Aaron și pe fiii săi, și ia-i dintre copiii lui Israel și pune-i deoparte în slujba Mea ca preoți: pe Aaron și pe fiii lui Aaron: Nadab, Abihu, Eleazar și Itamar... Fiilor lui Aaron să le faci tunici, să le faci brăne, și să le faci scufii, spre cinste și podoabă. Să îmbraci cu ele pe fratele tău Aaron, și pe fiii lui împreună cu el. Să-i ungi, să-i închini în slujbă, să-i sfințești, și Mi vor sluji ca preoți”. (Exodul 28:1, 40, 41) Aron a fost un Levit. — Exodul 4:14.

² Seminția lui Levi a fost luată de Domnul în locul întâilor născuți. (Numeri 3:41) După alegerea marelui preot și a preoților subordonați Leviții au fost dați preoților ca să fie servi ai lor. (Numeri 8:19; 18:23) În timpul când au fost aleși marele preot și preoții inferiori ca să facă serviciul de preoți ca servii lui Dumnezeu, seminția lui Levi nu fusese amintită încă ca seminție oficială sau recunoscută în mod oficial. Mai târziu însă seminția lui Levi a fost făcută o seminție oficială și a fost consacrată pentru serviciul Domnului Iehova, și aceasta s'a făcut numai după alegerea lui Aron și a fiilor săi ca să servească în oficiul de preoți.

³ Când a binecuvântat patriarhul Iacob pe cei doisprezece fii ai lui, incluziv Levi, lui Levi nu i s'a făcut nicio făgăduință că din seminția lui va ieși

o preoție. (Geneza 49:5—7) Tatăl și mama lui Moise și ai lui Aron s'au distins mai curând prin credința lor în Iehova decât prin faptul că au fost din seminția lui Levi. (Exodul 2:1—10; 6:16—20) Ei au fost laudați pentru credința lor în Iehova. (Evrei 11:25) Aron a fost ales ca vorbitor sau profet pentru Moise ca să apară cu el înaintea lui faraon din pricină că Moise n'a putut vorbi cu înlesnire. (Exodul 7:1, 2) După aceea întâii născuți ai lui Izrael au fost sfințiți. (Exodul 12:12; 13:1, 2) La un timp oarecare după aceea Iehova a înlocuit pe întâii născuți prin seminția lui Levi. După ieșirea Izraeliților din Egipt Aron a servit mai deoparte ca vorbitor pentru Moise. (Exodul 16:9, 10) După aceea Aron a fost făcut păstrătorul vasului de aur plin cu mană (verselele 33, 34). Și mai târziu Aron a însoțit singur pe Moise când s'a urcat pe muntele Sinai cu ocazia dării legii. — Exodul 19:24, 25.

⁴ Când Moise și Aron au fost pe muntele Sinai au servit anumiți preoți în Izrael; însă ei n'au fost instituți de Iehova, după cât ne arată darea de seamă. Niciunui dintre acei preoți nu i s'a permis să se suie pe muntele Sinai. (Exodul 19:24) La un timp oarecare după aceea Aron și cei patru fii ai lui împreună cu șaptezeci de bătrâni ai lui Izrael au fost invitați să se suie la Iehova pe munte și să se închine de departe. (Exodul 24:1—14). Toate faptele istorice amintite mai sus au avut loc înainte de alegerea lui Aron și a fiilor săi pentru preoție. Exodul 27:21; 28:1—4; 29:44.

* Se arată așa dar că Aron nu numai de aceea a fost chemat și ales să fie mare preot pentru că a fost un Levit, ci pentru că a fost un frate a lui Moise care și-a arătat credința în Iehova Dumnezeu. Moise a fost ales de Iehova ca un preot superior lui Aron. El a fost așa dar un profet din pricina credinței și credincioșiei sale, și nu pentru că a fost din seminția lui Levi. Atât Moise cât și Aron, în împlinirea datoriilor lor cari le-au fost încredințate în mod oficial, au preumbrit pe Christos Isus; marele Profet și Preot al lui Iehova.

Leviți.

* Preoții au fost aleși din seminția lui Levi, și celorlalți bărbați din seminția lui Levi, afară de preoți, li s'au dat serviciu la Izraeliți și au fost servii preoțimii. Cu alte cuvinte: ei au fost de ajutor preoților la împlinirea serviciului Domnului în Izrael. Arată aceasta la două clase de născuți de spirit deosebite și despărțite una de alta, și anume la „turma mică” (Luca 12:32), reprezentată prin preoți, și al doilea la clasa mai puțin credincioasă, care a fost numită „sfinți ai necazului” sau „mulțimea mare de oameni”, reprezentată prin Leviți? Sfânta Scriptură nu sprijinește o astfel de concluziune. După cât se pare nu se găsește în Sfânta Scriptură niciun sprijin pentru concluzia că seminția lui Levi, adică membrii seminției afară de preoți, ar reprezenta cumva în tip pe mulțimea mare de oameni care este descrisă în Apocalips șapte. Pare a fi necesar de a cita unele dovezi biblice referindu-mă la revista „The Watch Tower”, colecția anului 1911, paginile 21 și 22, în englezește. Va fi de folos să luăm cunoștință despre istoria biblică a seminției lui Levi.

* Moise însoțit de servul său Iosua s'a aflat din ordinul lui Iehova pe munte și după ce a rămas acolo patruzeci de zile, a aflat că Izraeliții au păcătuit împotriva Domnului și și-au făcut un vișel de aur spre închinare. Recunoscând starea groaznică în care s'au adus Izraeliții ei înșiși, Moise a făcut o declarație grozavă în prezența și în auzul lor: „[Moise] s'a așezat la ușa taberii, și a zis: 'Cine este pentru Domnul, să vină la mine!' Și toți copiii lui Levi s'au strâns la el”. — Exodul 32:26.

* După ce s'au strâns Leviții la Moise, le-a poruncit: „Fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa”. Leviții au făcut după cuvintele lui Moise, și aproape trei mii de oameni au căzut morți în ziua aceea. „Căci Moise le zise: Sfințiți-vă astăzi lui Dumnezeu, ucizând fiecare chiar pe fiul său, și pe fratele său; pentru ca să dea astăzi binecuvântarea sa vouă”. (Exodul 32:25—29; trad. Dr. N. Nitzulescu). Cu această ocazie a arătat seminția Levi credința și devotamentul ei față de Iehova Dumnezeu. Chiar și în acel timp Leviții n'au fost consacrați încă pentru un serviciu deosebit în legătură cu cortul mărturie. Serviciul cortului mărturie în legătură cu Leviții este găsit descris mai întâiu în Exodul 38:21. Chiar și acest text nu numește în mod deosebit seminția lui Levi, ci se referă fără îndoială exclusiv la preoții cari au fost luați din seminția lui Levi. În cartea treia a

lui Moise seminția lui Levi nu este amintită de loc, numai în legătură cu aranjamentul anului jubiliar. — Leviticul 25:32—34.

* Aron care a fost un levit s'a însurat cu o fată de a seminției lui Iuda, familia care a avut dreptul de a aspira la împărăția lui Izrael. Ea a fost fata unui străbun de al împăratului David, și din această seminție a lui Iuda a venit Domnul Isus. (Exodul 6:23, Rut 4:20—22) Urmașii lui Aron au fost așa dar înrudiți cu preoți și împărați din poporul ales al lui Dumnezeu. După cum reiese din darea de seamă, Leviții sunt amintiți mai întâiu ca servind în cortul mărturie în cartea a patra a lui Moise: „Dă în grija Leviților cortul întâlnirii, toate uneltele lui și tot ce ține de el. Ei vor duce cortul și toate uneltele lui, vor face slujba în el, și vor tăbări în jurul cortului. Când va porni cortul, Leviții să-l desfacă; și când se va opri cortul, Leviții să-l întindă; iar străinul care se va apropia de el, să fie pedepsit cu moartea. Dar Leviții să tăbărescă în jurul cortului întâlnirii, pentru ca să nu zbuenească mânia Mea împotriva adunării copiilor lui Izrael; și Leviții să aibă paza cortului întâlnirii”. — Numeri 1:50,51,55.

* Darea de seamă biblică nu ne descopere dacă Leviții au dat ajutor la clădirea cortului mărturie; însă în această legătură sunt amintite în mod deosebit semințiile lui Iuda și Dan. Serviciul Leviților în legătură cu cortul mărturie a fost instituit numai după terminarea cortului întâlnirii. Faptul că Leviții au fost despărțiți în deosebi pentru serviciul Domnului este arătat și prin aceea că numărul lor n'a fost luat pentru serviciul de război. — Numeri 1:47—54; 2:55.

* Când a lovit Dumnezeu pe întâii născuți ai Egiptului, a despărțit pe toți întâii născuți ai tuturor semințiilor lui Izrael ca favorizații deosebiți ai Izraeliților. După ce au ieșit Izraeliții din Egipt au fost aleși Leviții în locul celor întâii născuți și au fost hotărâți pentru serviciul cortului mărturie. Cu privire la aceasta este scris: „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: 'Iată că am luat pe Leviți din mijlocul copiilor lui Izrael, în locul tuturor întâilor născuți, cari se nasc întâi dintre copiii lui Izrael; și Leviții vor fi ai Mei. Căci orice întâi născut este al Meu: în ziua când am lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului. Mi-am închinat Mie pe toți întâii născuți din Israel, atât din oameni cât și din dobitoace: ei vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul... la pe Leviți în locul tuturor întâilor născuți din copiii lui Israel, și vitele Leviților în locul vitelor lor; și Leviții vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul'. (Numeri 3:11—13,45) Leviții au fost apoi curățiți și au fost prezentați Domnului pentru serviciul lor deosebit. Ei au fost despărțiți și deosebiți de către celelalte seminții. „Să apropii pe Leviți înaintea Domnului; și copiii lui Israel să-și pună mâinile pe Leviți. Aaron să legene pe Leviți într-o parte și într'alta înaintea Domnului, ca un dar legănat din partea copiilor lui Izrael; și să fie închinați astfel în Slujba Domnului. Leviții să-și pună mâinile pe capul viștelor, și să aduci unul ca jertfă de ispășire, și altul ca ardere de tot, ca să faci ispășire pentru Leviți. Să pui pe Le-

viți în picioare înaintea lui Aaron și înaintea fiilor lui, și să-i legeni într-o parte și într'alta, ca un dar legănat Domnului. Așa să desparți pe Leviți din mijlocul copiilor lui Israel; și Leviții vor fi ai M-ii. După aceea, Leviții să vină să facă slujba în cortul întâlnirii. Astfel să-i curățești și să-i legeni într-o parte și într'alta, ca un dar legănat". — Numeri 8:10—15.

¹² Faptul că întreaga seminția lui Levi a fost despărțită pentru serviciul Domnului în locul celor întâi născuți este, o dovadă foarte convingătoare că Leviții, atât preoții cât și subpreoții, sunt un tip al „bisericii celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri", și care se compune din cei aprobați de Dumnezeu cari au fost făcuți membri ai casei regale. (Evrei 12:23) „Și Eu am luat pe Leviți în locul tuturor întâilor născuți ai copiilor lui Israel. Am dat pe Leviți în totul [ca dar; după alte trad.] lui Aaron și fiilor lui [preotului și subpreoților], din mijlocul copiilor lui Israel, ca să facă slujbă pentru copiii lui Israel în cortul întâlnirii, să facă ispășire pentru copiii lui Israel, și astfel copiii lui Israel să nu fie loviți cu nici o urgie, când se vor apropia de sfântul locaș". — Numeri 8:18,19.

¹³ Faptul că lui Aron și fiilor săi le-a fost permis să facă serviciu de preoți în cortul întâlnirii a fost un privilegiu dat de Dumnezeu, iar celorlalți din seminția lui Levi li s'a dat prin această privilegiu de a face un serviciu deosebit ca ajutori ai preoților în legătură cu cortul mărturiei. Deoarece Leviții au fost un dar făcut preotului ca să servească în cortul mărturiei ca ajutorii săi, aceasta arată că Leviții au fost membri ai menajului marelui preot. La sacrificarea tănărului taur și a țapului lui Iehova trebuia să a fost reprezentată întreaga seminția lui Levi, deoarece este scris: „Aron să-și aducă vițelul lui pentru jertfa de ispășire, și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui. Să-și junghie vițelul pentru jertfa lui de ispășire". (Leviticul 16:11) Ceeace s'a întâmplat cu sângele tănărului taur s'a făcut și cu sângele țapului Domnului. (Leviticul 16:15) Preoții și Leviții toți au fost frați cari au aparținut la o singură familie. Marele preot a fost un reprezentant al întregirii seminției a lui Levi. (Deuteronomul 33:8) Preoții și ceilalți din seminția lui Levi au fost totdeauna asociați laolaltă. Partea nepreotească a seminției a servit pe frații cari au slujit în oficiul de preoți. Amândouă părțile au fost servi ai Domnului, însă nu i s'a dat fiecareia acelaș post al serviciului. În acelaș chip stă lucrul și în trupul lui Christos, căci aici „Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El". „Fapt este că sunt mai multe mădule dar un singur trup". (1 Corinteni 12:18,20) Acei din seminția lui Levi cari n'au fost preoți n'au servit pe preoți ca servitori de ai oamenilor, ci „ca pentru Domnul" în locurile de serviciu date lor de Domnul. Membrii în biserică lui Dumnezeu sunt de asemenea îndrumați: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni". (Coloseni 3:23) Nu poate fi pus fiecare din organizațiunea

Domnului în acelaș post. Unii au un post de mai mare răspundere decât alții.

¹⁴ Preoților și celor ce n'au fost preoți le-au fost impuse diferite datorii în serviciu, și Leviții întocmai ca subpreoții au fost reprezentați prin persoana sau trupul marelui preot. Se aduce ca argument că Leviți n'au intrat în ziua ispășirii în sfânta Sfintelor din cortul mărturiei. Dar acest argument cade deoarece nici subpreoții n'au intrat în ziua ispășirii în sfânta Sfintelor, ba nici măcar în sfânta, deoarece numai marelui preot i s'a permis să intre acolo în ziua ispășirii. (Leviticul 16:17) N'au putut fi chemați toți Leviții la preoție deoarece la împărțirea serviciului cortului mărturiei n'a fost de lipsă de un număr atât de mare de preoți. Aceasta însă nu înseamnă nicidecum că clasa celor ce n'au fost preoți ar fi fost mai puțin credincioasă decât preoțimea. Toți au trebuit să fie credincioși dacă au voit să primească aprobarea Domnului; și darea de seamă biblică arată că ei au fost credincioși Domnului Iehova, preotului și împăratului său din seminția lui Iuda. „Dar cât despre noi, Domnul este Dumnezeuul nostru, și noi nu l-am părăsit, preoții din slujba Domnului sunt fii ai lui Aaron, și Leviții stau și își împlinesc slujbele". (2 Cronici 13:10) Nimic din Sfânta Scriptură nu ne îndreptățește să conchidem că Dumnezeu ar fi reprezentat prin cei ce n'au fost preoți o clasă mai puțin credincioasă. Dacă Domnul ar fi făcut un lucru ca acesta, aceasta ar însemna că scopul său ar fi să aprobe pe unii cari sunt credincioși numai pe jumătate; și una ca aceasta nu este deloc în armonie cu scopul exprimat al lui Dumnezeu.

¹⁵ Lipsa de moștenire în țară s'a aplicat atât preoților cât și celor ce n'au fost preoți: „Domnul a zis lui Aaron: Tu să n'ai nici o moștenire în țara lor, și să n'ai nici o parte de moșie în mijlocul lor. Eu sunt moștenirea și partea ta de moșie, în mijlocul copiilor lui Israel. Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba cortului întâlnirii". — Numeri 18:20,21.

¹⁶ Niciunul dintre Leviți n'a avut vreo moștenire în țară. Dacă aceasta înseamnă că clasa preoților trebuie să moștenească un loc ceresc și nu un loc pământesc, atunci aceasta se aplică și asupra clasei celor ce n'au fost preoți. Deoarece „mulțimea mare de oameni" este fără îndoială o clasă pământescă și nu o clasă cerească, aceasta dovedește că aceia dintre Leviți cari n'au fost preoți nu reprezintă în tip pe mulțimea mare de oameni. Chiar și cei ce n'au fost preoți au făcut servicii de preoți când a fost mult lucru de făcut și când prin urmare ajutorul lor a fost de lipsă. (2 Cronici 29:34; 30:16,17) Aceia din acea seminție cari n'au fost preoți au fost cântăreți în templu. (1 Cronici 15:16—22; 16:4—6; 2 Cronici 5:12) Ei au învățat în legea lui Dumnezeu și au rostit sentința sa după porunca lui. (2 Cronici 17:8,9; 19:8—11) Un astfel de serviciu n'ar putea găsi un antitip într-o clasă de născuți de spirit mai puțin credincioasă, și cu deosebire nu la sfârșitul lumii când este năs-

cută mulțimea mare de oameni. E drept că Leviții cari n'au fost preoți n'au purtat haine oficiale. În loc de a preumbri prin această trăsătură o clasă mai puțin credincioasă, și anume pe cea numită înainte de aceasta clasa necazului sau a mângâierii, prin aceasta este arătat că ei nu reprezintă pe o clasă deosebită în organizațiunea Domnului, ci numai pe cei ce servesc în organizațiunea lui Dumnezeu. Ei au servit ca pentru Domnul.

Interese comune.

¹⁷ Interesele întregii seminții a lui Levi, inclusiv ale preoților, subpreoților și ale celor ce n'au fost preoți, au fost comune. Ei toți au slujit pe Domnul după poruncile sale. Impărțirea lor în grupe după gradul serviciului lor, evident n'a avut de scop să reprezinte în tip două clase de născuți de spirit deosebite despărțite una de alta — una credincioasă și cealaltă mai puțin credincioasă — ci alt reprezentat în mod simbolic o singură organizațiune de serviciu a favorizaților lui Dumnezeu sau a întâilor născuți cari fac în templu serviciul împărțit fiecăruia dintre ei. Tocmai așa este astăzi în antiip. Nu poate servi fiecare dintre martorii lui Iehova în acelaș post sau loc. Unii dintre ei servesc în cartierul general, alții în birourile filialelor, iar alții ca pionieri sau în alte posturi; dar toți fac serviciul lor ca pentru Domnul. Fie că servesc într'un post sau în altul, în tot cazul servesc pe Dumnezeu și pe împărăția sa, și toți sunt reprezentați în marele preot Christos Isus, capul și comandantul lor. Când suferă unul dintre ei, toți suferă împreună cu el; și când unul se bucură, ceilalți se bucură împreună cu el. Mulți dintre ei sunt „puși ca priveriște în mijlocul ocărilor și necazurilor” și ceilalți suferă împreună cu ei ca tovarăși ai acelor unși ai lui Dumnezeu cari suferă un astfel de tratament insultător. (Evrei 10:32,33) În ochii oamenilor poate că unii ocupă pozițiuni mai puțin onorabile decât alții; în ochii lui Dumnezeu însă aici nu este deosebire deoarece Dumnezeu nu are în vedere fața omului. (Efeseni 6:9) Ceeace place lui Iehova și ceeace primește este credincioșie și devotament complet față de el. Nu există nicio singură scriptură care ar arăta că Dumnezeu va aproba și va răsplăti vreodată o clasă necredincioasă. Nu există niciun motiv de a crede că Dumnezeu ar avea o a doua clasă spirituală și că el o răsplătește într'o măsură oarecare pentru că n'a fost tocmai credincioasă, ci a fost amestecată în lucrurile lumii și cantă să placă în acelaș timp atât lumii cât și lui Dumnezeu.

Cetăți de scăpare.

¹⁸ Legea lui Dumnezeu a luat măsuri pentru șase cetăți de scăpare cari au trebuit să fie locuite toate de seminția lui Levi, și una dintre cetățile acestei seminții a fost Hebronul și a fost locuită de preoți, așa dar de Leviți. Dacă Leviții cari n'au fost preoți ar reprezenta pe o clasă subordonată de consacrați cari sunt mai puțin credincioși decât casa regală, atunci aceasta ar însemna că omul care a

săvârșit un omor fără voie a trebuit să fugă la acea parte a organizațiunii lui Dumnezeu care a fost credincioasă numai pe jumătate lui Dumnezeu. O astfel de concluziune ar fi cu totul irațională și n'ar fi în armonie cu Sfânta Scriptură. (Numeri 35:2—15; 1 Cronici 6:27) Cetățile de scăpare au fost un tip al organizațiunii credincioase a lui Dumnezeu pe pământ ca întregime și ca parte a casei regale în care poate căuta adăpost omul care a omorât pe altul fără intențiune. Cetățile antiipice de scăpare intră în aplicațiune la sfârșitul lumii, după venirea Domnului Isus la templu și după începutul vestirii mesajului împărăției. (Vezi „Vestitorul numelui lui Iehova”, colecția anului 1934 Nr. 10). Organizațiunea lui Iehova nu s'ar putea compune din două departamente, dintr'un departament credincios și dintr'unul numai pe jumătate credincios pe care noi am obișnuit al numi „clasa necazului”. Acesta este un alt argument tare pe lângă aceea că Leviții reprezintă pe credincioșii lui Dumnezeu cari formează organizațiunea sa, și unii dintre ei ocupă o pozițiune, iar alții alta, în care pozițiune i-a plăcut lui Dumnezeu să-i pună, Christos Isus fiind Marele Preot peste întreaga organizațiunea.

¹⁹ Printre Izraeliți au fost și de aceia cari ei înșiși n'au fost Izraeliți. „Netiniții”, adică „cei dați” amintiți în Sfânta Scriptură n'au fost Izraeliți. (1 Cronici 9:2) Iosua a împărțit acestor „dați” un anumit serviciu inferior. (Iosua 9:22—27) Ei sunt deosebiți clar de către Leviți. (Ezra 2:70; 3:20; Neemia 7:73) Faptul că Netiniții au făcut un anumit serviciu în legătură cu cortul mărturiei nu înseamnă nicidecum că Leviții au tipificat o clasă de oameni cari vor trăi veșnic pe pământ.

²⁰ Chehatiții au fost una dintre familiile seminției lui Levi. Core din familia Chehatiților a fost un răsvrățitor mârșav împotriva orânduiei lui Dumnezeu pe care a ordonat-o pentru serviciul cortului mărturiei. (Numeri 16:1—25) Core este întrebuițat în Sfânta Scriptură fără îndoială să reprezinte pe o clasă născută de spirit care a avut odată dreptul de a aspira la împărăție, însă a devenit necredincioasă și va fi nimicită. „Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S'au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într'o răscoală ca a lui Core!” (Iuda 11). Aceasta arată că Domnul nu aprobă pe cei ce sunt credincioși numai pe jumătate și niciunuia dintre aceștia nu-i dă un loc subordonat în organizațiunea lui crească.

„Vor purta pedeapsa nelegiuirilor lor”.

²¹ Când am fost încă încureați în eroarea că mulțimea mare de oameni ar fi o ceată născută de spirit căreia i se va da o pozițiune subordonată în împărăția cerească, profeția următoare a lui Ezechiel a fost aplicată în mod greșit mulțimii mari de oameni: „Mai mult, Leviții cari s'au depărtat de Mine, când se rătăcea Israel și se abătea dela Mine ca să-și urmeze idolii, vor purta pedeapsa nelegiuirilor lor”. — Ezechiel 44:10.

²² Toate cuvintele acestea ale textului sau ale

scripturii n'au fost examinate până acum după cum se cuvine împreună. Să se observe că această scriptură zice: „Când se rățacea Israel“. În acel timp s'a rățacit atât clasa preoților cât și clasa celor ce n'au fost preoți. „Dar preoții Leviții, fiii lui Iadoc, cari au păzit slujba locașului Meu celui sfânt când se rățaceau copiii lui Israel dela Mine, aceea se vor apropia de Mine să-Mi slujească, și vor sta înaintea Mea ca să-Mi aducă grâsime și sânge. zice Domnul Dumnezeu'. 'El vor intra în Locașul Meu cel sfânt, se vor apropia de masa Mea ca să-Mi slujească, și vor fi în slujba Mea“. — Ezechiel 44:15,16.

²³ În loc ca profesia să arate două clase de născuți de spirit, ea arată aceasta: Că cei consacrați și devotați serviciului Domnului au fost întinați odinioară de „creștinătate“ și au cultivat niște formalități cari au fost un semn pe lângă aceea că se rățaciseră dela Domnul. Ei sunt arătați așa dar ca unii a căror haine au fost murdărite, adică ei sunt puși pe aceeași treaptă cu alții cari cultivă doar o formă de evlavie, și ei deveniseră cel puțin până la un anumit grad asemenea lumii. Ei se rățaciseră dela închinarea adevărată a lui Iehova. Profesia arată că o rămășiță s'a întors la Domnul după ce au purtat nelegiuirile lor și în judecata templului au fost curățiți și nedreptatea, adică nelegiuirea lor, a fost depărtată dela ei; și ei au fost potriviți pentru serviciu. Tuturor acelor cari au fost curățiți și au devenit rămășița Leviților antitipici, li s'au impus anumite datorii de serviciu în organizațiunea Domnului. Acest fapt a fost trecut cu vederea cu ocazia examinării acestei profesii în „Justificare“, volumul III, paginile 265 — 269, în englezește. Aceasta arată cum poate ajunge poporul lui Dumnezeu într'o eroare când cugetăm că avem înțelegerea justă a unei profesii înainte de a fi implinită. Aceasta dovedește din nou că niciun om nu poate interpreta cândva profesia. În timpul când s'a scris cartea „Justificare“. Dumnezeu nu descoperise încă poporului său înțelegerea justă cu privire la „mulțimea mare de oameni“.

²⁴ Să se observe că înainte de a fi avut loc vreo rățăcire, Dumnezeu a instruit pe marele preot să poarte fărădelegile sanctuarului: „Domnul a zis lui Aaron: „Tu și fiii tăi, și casa tatălui tău cu tine, să purtați pedeapsa fărădelegilor făcute în sfântul locaș; tu și fiii tăi împreună cu tine, să purtați pedeapsa fărădelegilor făcute în împlinirea slujbei voastre preoțești“. (Numeri 18:1) Fără îndoială aici este vorba de o arătare la casa Leviților fiindcă cuvintele: „Tu și fiii tăi, și casa tatălui tău cu tine“, nu se pot referi la mai puțin decât la întreaga seminția lui Levi. Scriptura care urmează imediat după aceasta, și anume Numeri

18:2—6, prescrie tuturor Leviților datoriile lor, atât preoților, subpreoților cât și celor ce n'au fost preoți. Înainte de aceea Iehova poruncise cu privire la marele preot să se facă o tablă de aur curat și să se sape pe ea cuvintele „Sfințenie Domnului“ și să fie legată în partea dinainte a mitrei, pe capul marelui preot. Apoi Iehova a adăugat: „Ea să fie pe fruntea lui Aaron; și Aaron va purta fărădelegile săvârșite de copiii lui Israel când își aduc toate darurile lor sfinte“. (Exodul 28:35—38) Aceste scripturi arată că atât preoții cât și cei ce nu sunt preoți trebuie să poarte anumite fărădelegi.

Intrebări pentru studiu.

Alin. 1. Arată motivul pentru ce a fost Moise însoțit de Aron cu ocazia trimiterii sale în Egipt, și pentru ce Aron și fiii lui au ocupat după aceea oficiul de preot.

Alin. 2—5. Arată cu ajutorul faptelor istorice când, cum și pentru ce a fost făcută seminția lui Levi seminție oficială.

Alin. 6—8. Explică ocazia pentru darea de seamă din Exodul 32:26 și scopul poruncii date acolo.

Alin. 9—12. Cari s'au arătat că Leviții au fost despărțiți în mod deosebit pentru serviciul lui Iehova. Cum au ajuns Leviții la serviciul lor, deoarece Dumnezeu alesese în Egipt pe întâii născuți ai tuturor semințiilor lui Israel ca favorizați deosebiți ai lui Israel?

Alin. 13, 14. Arată că legătura preoților cu ceilalți membri ai seminției lui Levi împreună cu privilegiile serviciului dăruite lor au fost profetice. Explică faptul că Leviții în ziua de ispășire n'au intrat în sfânta sfintelor.

Alin. 15, 16. Arată cu ajutorul scripturilor și faptelor dacă aceea dintre Leviți cari n'au fost preoți au putut să reprezinte în tip o clasă născută de spirit mai puțin credincioasă.

Alin. 17. Ce înseamnă tipul că seminția lui Levi s'a compus din preoți, subpreoți și membri cari n'au fost preoți, cari toți au servit pe Domnul după poruncile sale? Arată privilegiul esențial și răspunderea principală a tuturor acelor cari aparțin la seminția antitipică a lui Levi.

Alin. 18—20. Ce informațiune adevărată se vede în această legătură în legea lui Dumnezeu privitoare la clădirea de cetăți de scăpare? De ce importanță este aici darea de seamă despre Netiniși, mai departe despre Core din seminția Chehatiților?

Alin. 21—26. Explică Ezechiel 44:10, 15, 16. Când și de cine poate fi înțeleasă just profesia divină, după cum se poate vedea acum clar? Arată, după cum dovedesc alte scripturi, că atât preoții cât și subpreoții trebuie să poarte anumite fărădelegi. Aplică aceste scripturi profetice împreună cu Maleahi 5:2, 3, Matei 24:45—47 și Isaia 12:1—5, și arată împlinirea lor.